

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FFF Service s. r. o.**, se sídlem Krhanice 22, Krhanice, zast. Mgr. Pavlem Hlavičkou, advokátem, se sídlem K Dolům 1924/42, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 5. 2013, č. j. 45 A 30/2013 – 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2013, sp. zn. SZ_032475/2013/KUSK/2, č. j. 032475/2013/KUSK („napadené rozhodnutí“), zamítl žalovaný odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, Obecního živnostenského úřadu, ze dne 10. 1. 2013, č. j. ŽÚ/2128/2012/8, jímž byla zrušena živnostenská oprávnění žalobkyně k provozování živností ohlašovacích řemeslných s předmětem podnikání „Hostinská činnost“ a „Výroba, instalace, opravy elektrických strojů a přístrojů, elektronických a telekomunikačních zařízení“ a živností ohlašovací volné s předmětem podnikání „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“, a to podle § 58 odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), protože žalobkyně neplnila závazky vůči státu podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, a toto rozhodnutí potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně žalobou podanou u Krajského soudu v Praze, v níž tvrdila, že jak napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou v rozporu se zákonem.

[2] Protože žalobkyně spolu s podanou žalobou nezaplatila s ní spojený soudní poplatek, vyzval ji krajský soud usnesením ze dne 6. 5. 2013, č. j. 45 A 30/2013 – 36, k zaplacení soudního poplatku, který dle Sazebníku soudních poplatků činí 3.000 Kč, ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení, spolu s poučením, že nebude-li ve stanovené lhůtě poplatek zaplacen, bude řízení zastaveno. Advokátu žalobkyně, Mgr. Pavlu Hlavičkovi, bylo toto usnesení doručeno dne 6. 5. 2013. Protože však žalobkyně ani v takto stanovené lhůtě předmětný soudní poplatek nezaplatila, krajský soud usnesením ze dne 17. 5. 2013, č. j. 45 A 30/2013 – 38, řízení o podané žalobě zastavil a dále rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Toto usnesení bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 20. 5. 2013.

[3] Dne 27. 5. 2013 bylo krajskému soudu doručeno podání žalobkyně (dále též stěžovatelka) nadepsané jako odvolání, v němž stěžovatelka sděluje, že prodlení se zaplacením soudního poplatku bylo způsobeno pracovní cestou statutárních orgánů stěžovatelky na Ukrajinu, a proto požádala, aby usnesení o zastavení řízení bylo zrušeno a její žaloba byla projednána. K tomuto podání stěžovatelka připojila listinu s vylepenými kolkovými známky v hodnotě 3.000 Kč prokazující zaplacení soudního poplatku za podání žaloby. Krajský soud toto podání posoudil jako kasační stížnost a věc předložil Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatelka pak zaslala Nejvyššímu správnímu soudu podání ze dne 24. 6. 2013, v němž dále s odkazem na § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, uvedla, že se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, protože soudní poplatek nemohla zaplatit, ani soudu sdělit, jaké okolnosti jí v tom brání bez své viny, když její statutární orgány pobývaly od 27. 4. 2013 do 17. 5. 2013 na Ukrajině.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti nepodradila svou námitku žádnému zákonnému kasačnímu důvodu ve smyslu § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), z obsahu kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud dovodil, že kasační stížnost stěžovatelka míní opřít o důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítá tak nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení, neboť tento důvod je jediný, pro něž lze usnesení o zastavení řízení napadnout.

[5] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

II.

Posouzení kasační stížnosti

[6] Po shledání přípustnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, „poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti.“ Poplatková povinnost vzniká podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích „podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení“ Jak stanoví § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním (...) kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.“ Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích pak „usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci,

pokračování

a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.“

[9] V dané věci je rozhodující, že stěžovatelka byla v řízení o žalobě zastoupena advokátem a že usnesení, kterým krajský soud stěžovatelku vyzval k úhradě soudního poplatku, doručoval právě tomuto zástupci. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 2 Afs 187/2004 – 69, č. 726/2005 Sb. NSS) i Ústavního soudu (srov. usnesení ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 671/02, č. 2/2004 Sb. ÚS), zaplacení soudního poplatku není úkonem osobní povahy, který musí vykonat právě a jen účastník řízení, žádné ustanovení zákona o soudních poplatcích totiž nestanoví povinnost poplatníka zaplatit soudní poplatek osobně. Pokud je účastník zastoupen, doručuje se výzva k zaplacení soudního poplatku podle § 42 odst. 2 s. ř. s. pouze jeho zástupci. Lze tedy konstatovat, že zaplacení soudního poplatku je zastupitelným jednáním a nedostatek osobního úkonu jednatelce nepůsobuje neplatnost či neúčinnost tohoto jednání. Účinky doručení usnesení o povinnosti zaplatit soudní poplatek nastávají u zastoupeného účastníka doručením tohoto usnesení jeho zástupci.

[10] Vzhledem ke shora uvedenému je proto nedůvodná argumentace stěžovatelky, že z důvodu pracovní cesty jejích statutárních orgánů na Ukrajinu neměla možnost vyhovět výzvě soudu k zaplacení soudního poplatku včas. Rozhodující pro posouzení včasnosti úhrady soudního poplatku je – v případě, že nebyl uhrazen řádně s podáním žaloby – doručení předmětné výzvy zástupci stěžovatelky. Protože zaplacení soudního poplatku je úkonem, který nemusí stěžovatelka vykonat osobně, bylo na právním zástupci stěžovatelky, který předmětnou výzvu soudu obdržel dne 6. 5. 2013 do své datové schránky, aby soudní poplatek uhradil, případně reagoval jiným procesně účinným způsobem, např. požádal o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku nebo podal žádost o osvobození od tohoto poplatku. Právní zástupce stěžovatelky však žádný takový úkon neučinil. K analogické situaci Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2008, č. j. 2 Afs 95/2005 - 2 Afs 95/2005 –3, uvedl: „pokud má účastník pro řízení zástupce (advokáta) a ten zůstane k výzvě soudu na odstranění vad kasační stížnosti bez omluvitelných důvodů nečinný a zavini tím její promeškání, je pro posouzení věci nerozhodné, že jím zastoupený účastník o jeho nečinnosti nevěděl a cítí se jím poškozen, neboť důvod prominutí zmeškání lhůty je třeba posuzovat ve vztahu k zástupci účastníka.“

[11] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka připojila ke své kasační stížnosti i listinu ze dne 23. 5. 2013 doručenou soudu 27. 5. 2013 s vylepenými kolkovými známkami v hodnotě 3.000 Kč, tedy v hodnotě soudního poplatku, který jí bylo krajským soudem uloženo zaplatit, dodává Nejvyšší správní soud, že právní účinky usnesení o zastavení řízení tato skutečnost zvrátit nemůže. Důvod pro zrušení napadeného usnesení by byl dán pouze tehdy, byl-li by soudní poplatek uhrazen nejpozději v den nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tedy nejpozději dne 20. 5. 2013 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, č. 2328/2011 Sb. NSS). Stěžovatelka však soudní poplatek uhradila až dne 27. 5. 2013, kdy byla kasační stížnost s listinou s vylepenými kolkovými známkami doručena krajskému soudu a ten na kolkových známkách provedl obliteraci (znehodnocení), tedy až po nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení. Krajský soud tak nyní pouze opožděně uhrazený soudní poplatek stěžovatelce vrátí, neboť jím byla plněna poplatková povinnost, která již v dané době zanikla (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

[12] Nejvyšší správní soud dodává, že nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o osvobození od soudních poplatků za řízení o kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2013, neboť, jak plyne z ustálené judikatury zdejšího soudu, trvání na zaplacení soudního poplatku v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku

by mohlo znamenat řetězení řešeného problému (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 – 77). Nejvyšší správní soud proto na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost netrval a o kasační stížnosti meritorně rozhodl, ačkoli stěžovatelka byla nedopatřením k zaplacení poplatku za kasační stížnost vyzvána usnesením ze dne 6. 6. 2013, č. j. 4 As 91/2013 – 8.

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[13] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2013

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu